ma jahedat õõ õhku täiel rinnal, saatsin paar pilku lähemasse ümbrusesse, otsisin igalt poolt liikumüst ja elu märkisid, aga kõik oli waikne ja tume. Kurwad, kuid süsqi maqusad, mõtted täidsid mu meelt! Koik oli uinumas, elu ei paistnud kusqilt, liikumüst ei olnud tunda; aga trööstiw lootus ütles mulle, et homiku on lähedal, warsti tõuseb päike, puud hakkawad õrnalt kahisema, linnud hakkawad Loojale küdu laulu rõõmsalt laulma, loomad hakkawad liikuma ja inimesed asuwad oma töö kallale. Tükk aega unistasin ma lähenewast elu äratawast hommikust. Mu mõtted lendasid liqidase metsa taha, ja sealt laqunesid (~~kaqa~~) lajale üle kalli kodumaa. Mu kujutuse suurt ja rõõmsat pilti rikkusiwad mõned mustad plekid, nad äratasid mu erkusid, pahandasid mu meelt ja rebisid mu keha musklid pinqule. Tööle! Teele! Jõgewa waksalisse ma jõudsin parajaks ajaks. Kell 2 3/4 liikus ronq, mis mind Tapa poole wiis. Wõgewa jaamast pidi mu reisiseltsiline is. W. Rosenstrauch ka rongi peale istuma (ta elas Wõgewa jaamast wersta 3 eemal), aga kõiqe mu ootuse peale ei nõcinud ma teda mitte rongi peale tulema. Nü sõitsin süs edasi üksinda. Tapal rongist wälja tulles, waatasin weel ümber, et ehk pugeb ta kusqilt waqunu uksest wälja, aga lootus ei läinud mitte täeks. Mull ei olnud adressisid eqa kihelkonna kaardi, ja sellepärast wõtsin nõuus Amblasse soita, kus mul paar tuttawat ees oli. Teed mööda ühe ja teiseda oma äri üle juttu tehes, jõudsin